

Arrest

nr. 95 357 van 18 januari 2013
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 oktober 2012.

Gelet op de beschikking van 21 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij bijgestaan door advocaat P. LIPS en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 maart 2012 wordt aan de verzoekende partij, van Armeense nationaliteit, alsmede aan haar twee kinderen, het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), hetgeen wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht wordt gegeven in de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard.

Dit bevel is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris van Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie (1) of de gemachtigde ... (2)

Meegedeeld op 23/03/2012

wordt aan genaamde A.M.A.(...) volgens paspoort G.G.(...) (...)1956, Armenië

geboren te Avgeni, Dohok / Irak op (...)1955

van Irakese nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 29/04/2012 (30dagen), het grondgebied van België te verlaten, (...).

- *A.H.A.(...) (...)1990 volgens paspoort: A.H.(...) (...)1990, Armenië*
- *A.S.A.(...) (...)1992 volgens paspoort: A.S.(...) (...)1992, Armenië*

REDEN VAN DE BESLISSING(3):

De betrokkenen verblijven langer in het Eijk (sic) dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben (art 7, alinea 1,2 van de wet van 15/12/1980)

Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de vaste beroepscommissie voor vluchtelingen op datum van 10/04/2007

Betrokkenen maken reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 18/10/2007. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land.”

Het beroep ingesteld door de twee kinderen van de verzoekende partij is gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder het nummer 95 017 en 95 020.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op. Zij wijst erop dat de verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, dewelke definitief aanwezig zijn in het rechtsverkeer en uitvoerbaar zijn. Zij meent aldus dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de huidige vordering.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.3 Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van bevelen om het grondgebied te verlaten. De bevelen om het grondgebied te verlaten van 11 december 2007 en 6 mei 2008 zijn genomen in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt betwist door de verzoekende partij, dat voormeld bevel van 11 december 2007 niet werd aangevochten, het beroep tegen het bevel van 6 mei 2008 werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 18 563 van 7 november 2008, en beide bevelen dienvolgens definitief zijn, zodat deze bevelen

principeel uitvoerbaar zijn. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van de thans bestreden beslissing.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij niet en levert haar geen nut op, omdat de verwerende partij de bevelen om het grondgebied te verlaten van 11 december 2007 en 6 mei 2008 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient dienvolgens te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen wettig belang heeft bij de vordering (RvS 15 september 2003, nr. 122 790). De verzoekende partij heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

2.4 Er dient verder op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 1 oktober 2012 als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

“Het beroep is gericht tegen een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 10, 20, 5, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren. Daarenboven werd het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling van 11 mei 2005 bij beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen VB/05- 2471/TW265 van 10 april 2007 verworpen. Het cassatieberoep van de verzoekende partij tegen voormelde beslissing van de Vaste Beroepscommissie werd bovendien niet toelaatbaar verklaard bij beschikking van de Raad van State nr. 787 van 19 juni 2007.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat met voormeld artikel van het EVRM correspondeert, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. De verzoekende partij beperkt zich tot het verwijzen naar het gegeven dat haar familieleden ernstig zal worden bedreigd, alsook naar de administratieve problemen van haar kinderen met de Armeense ambassade in België en problemen en straffen in verband met de aanmelding voor de militaire dienstplicht van haar kinderen in Armenië. Er dient opgemerkt dat de verzoekende partij geen nieuwe asielaanvraag heeft ingediend, dan wel voormelde motieven, tevens in het kader van de subsidiaire bescherming in toepassing van het bij wet van 15 september 2006 ingevoerde artikel 4814 van de vreemdelingenwet, heeft uiteengezet Bijgevolg

kon de verwerende partij hiermee geen rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij verwijst tevens naar de algemene toestand met betrekking tot de militaire dienstplicht in haar land van herkomst, met name Armenië. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Bovendien werd ook in hoofde van de kinderen van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Wat betreft de overige elementen werd de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 23 maart 2012 onontvankelijk verklaard. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Daarenboven heeft de bestreden beslissing enkel tot gevolg dat de verzoekende partij het grondgebied van de in de beslissing vermelde sta(a)t(en) dient te verlaten, maar dwingt de verzoekende partij niet om naar haar land van herkomst terug te keren. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere elementen in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM. Overigens betwist zij de motivering van de bestreden beslissing niet.

Het verdere en overige betoog van de verzoekende partij doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen.”

2.5 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.6 Op 16 oktober 2012 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 12 december 2012 uitdrukkelijk uitgenodigd haar belang bij huidig beroep uiteen te zetten, gelet op het feit dat zij reeds eerder het voorwerp heeft uitgemaakt van bevelen om het grondgebied te verlaten die definitief en uitvoerbaar zijn geworden, stelt de verzoekende partij dat artikel 7 van de vreemdelingenwet werd gewijzigd na het indienen van het verzoekschrift en dat artikel 7 van de vreemdelingenwet de werking van meer voordelige internationale bepalingen toelaat, zoals artikel 19, hetwelk terugwijzing verbiedt in geval van ernstig risico op reële schade. Zij stelt dat zij de militaire dienstplicht niet voldaan heeft en meent dat haar belang blijft bestaan. Zij geeft aan aanwezig te zijn ter terechtzitting om op vragen hieromtrent te antwoorden. De eerste voorzitter heeft geen vragen.

2.7 Met de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, dient er vooreerst op gewezen dat de verwerende partij het nieuwe artikel 7 van de vreemdelingenwet zoals gewijzigd door artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012), moet toepassen. Ingevolge dit nieuwe artikel beschikt (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van vreemdelingenwet dient toegepast te worden. *In casu* werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist de feitelijke motieven van de bestreden beslissing niet. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

2.8 De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij er voor het eerst ter terechtzitting van 12 december 2012 op duidt dat artikel 7 van de vreemdelingenwet de werking van meer voordelige internationale bepaling toelaat, zoals artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese

Unie, hetwelk terugwijzing verbiedt in geval van ernstig risico op reële schade. De verzoekende partij voert hierbij een nieuw middel aan, dan wel een nieuwe argumentatie ter ondersteuning van haar in het verzoekschrift aangevoerd enig middel, of nog, dat zij haar middel wenst te herkwalficeren.

Er dient erop gewezen dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

In de eerste plaats dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen was niet te wachten tot de eigenlijke terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde de verwerende partij de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

In dit kader wordt opgemerkt dat de verzoekende partij dit nieuwe middel, niet in haar verzoek tot horen heeft opgeworpen, maar dit middel, slechts ter terechtzitting van 12 december 2012 naar voren heeft gebracht. Vervolgens wordt opgemerkt dat de verzoekende partij niet aantoonst dat zij dit middel, niet kon ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift, of in tweede instantie in haar verzoek tot horen.

Het ter terechtzitting van 20 november 2012 nieuw ontwikkelde middel, is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217 997; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706).

Daar waar de raadsman van de verzoekende partij in het kader van haar belang bij huidige vordering benadrukt dat de verzoekende partij haar dienstplicht niet heeft vervuld, kan de Raad slechts vaststellen dat deze loutere bewering niet wordt gesteund door de gegevens van het administratief dossier. Evenwel, in de mate waarin wordt gewezen op de militaire dienstplicht, neemt de Raad aan dat wordt bedoeld op de omstandigheid dat de kinderen van de verzoekende partij de militaire dienstplicht in Armenië niet hebben vervuld. Er dient echter op gewezen dat zij hierbij in het geheel niet ingaat op en volledig voorbijgaat aan hetgeen hieromtrent reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 1 oktober 2012 werd gesteld, met name dat een algemene verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst (met betrekking tot de militaire dienstplicht) niet volstaat en dat de verzoekende partij wel degelijk enig persoonlijk verband met haar persoon aannemelijk dient te maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist, of enig concreet element dient aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) bestaat. Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting kan bezwaarlijk afbreuk doen aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het enig middel reeds in de beschikking van 1 oktober 2012 werd aangegeven. De verzoekende partij gaat op de overige aspecten van voornoemde beschikking, in het geheel niet in.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting van 12 december 2012 op generlei wijze aantoonst dat zij, ondanks het feit dat haar reeds eerder, met name op 11 december 2007 en 6 mei 2008, bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis werden gebracht en deze bevelen definitief en uitvoerbaar zijn geworden, toch belang zou hebben bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

De exceptie van de verwerende partij wordt in de aangegeven mate bijgetreden. De verzoekende partij heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS